

Δεν μάδαμε ακόμα πόσο πάει η Σαλαμίνα, πόσο οι Σόλοι, πόσο οι εκκλησιές και τα ιερά μας.

Χιλιάδες ευρώ, εκατομμύρια; Μάλλον δε θα κατάλαβαν πως υπάρχουν και ανεκτίμητα πράγματα στον κόσμο.

Αν συνειδητοποιήσουν όμως πως αυτά ήταν και είναι η ζωή μας, τότε θα αντιληφθούν πως δεν πουλιούνται, δεν ξεπουλιούνται, γιατί δεν είναι ο τόπος, είναι ο χρόνος, η ζωή και ο τρόπος ζωής, κομμάτια του εαυτού μας μεγάλα και σημαντικά. Η ίδια η ζωή μας.

Όσο για την ελπίδα πολλών να πεθάνουμε για να λυθεί το προσφυγικό ή «εκτοπιστικό» ή όπως αλλιώς το λένε - άλλα μασκαραλίκια κι αυτά - έχουμε και παιδιά κι εγγόνια ποτισμένα με την αγάπη στον τόπο και στην ανθρωπινή ζωή, που δεν ξεχνούν.

Αλί σ' αυτούς που δεν έχουν παρελθόν και Ιστορία, ρίζες και θεμέλια. Αυτούς να κλαίει κανείς από τώρα.

Το σπίτι μου

της Κλαίρης Αγγελίδου

Το σπίτι με τις κιτριές
και τους λεμονανθούς
έκρυψε τ' άσπρο πρόσωπο
για να μη βλέπει
τα δεινά.

Πέρασε τη ζωή του
φορτωμένο
με παιδιακίσια γέλια,
κλάματα και τσακώματα,
της εφηβείας τις ανησυχίες,
τις θλίψεις και τις αγωνίες
κάθε ανθρωπίνης ζωής.

Μα τέτοιο καλασμό,
και τόσον πόνο
δεν τούλαχε να δει,
κι ας σέρνει χρόνια πολλά
στη ράχη του.

Το σπίτι με τις κιτριές
και τους λεμονανθούς
η μοίρα μου άραγε μου γράφει
να το ξαναδώ;

Κάτω Δρυς, 25.8.1974

Από την ποιητική Συλλογή «Του Ξερριζωμού»